

*Než odešla jsi do nebe
Tvoji tvář jsem naposledy spatřil
Hned došlo mi proč pro tebe
Vše jsem dělal a tobě patřil
Věčnost bývá plná stínů
Tys stala se mou múzou
A neměla jsi žádnou vinu
Na tom proč ráj promísil se s hrůzou
Když odešla jsi v plamenech
Které sežehly tvé tělo
Já cítil tíhu okamžiku v ramenech
A za tebou do nebe se mi chtělo
Odejít přátelé mi odepřeli
Teď řeším kruté vraždy
A když dá Bůh, je-li
Budu milovat tě na vždy*

Děkuji Reňulce, za neutuchající podporu i ve dnech,
kdy to se mnou nebylo k vydržení. Nebo možná bylo
k nevydržení.

Smrt u stolu

V prostorné místnosti hořel v mohutném krbu z tesaných kamenů oheň. Na velkém kulatém stole zdobeného vyřezávanými nohami stál poloprázdný džbán s pivem a dvě sklenice vedle talíře s pečeným masem a chlebem. Nad krbem se naklání kulatý muž střední postavy a házel do ohně smotané pergameny, které byly opatřeny přelomenou pečeti.

Jeho sytý žaludek mu dával do těla proud štěstí, ale neměl dobrou náladu. Na zemi u stolu se svíjel v křečích muž oděný v černém rouchu. Jeho fialová jarmulka se válela vedle něj a odhalovala kolem jeho hnědých vlasů vyholené kolečko značící, že tento muž slouží církvi. Křeč pomalu ustávala a jeho svalstvo v obličejí tuhlo v děsivém výrazu. Snažil se natáhnout ruce k muži stojícímu u krbu, ale nebyl už schopen pohybu. Nesnesitelná bolest ustupovala se silícím

tuhnutí svalstva. Poslední, co viděl, byly modrající konečky svých prstů. Srdce se mu zastavilo a on se udusil.

Muž sledující jeho poslední chvílku života se pousmál a šel k němu. Sklonil se k němu a serval mu z krku velký zlatý kříž na zdobeném řetízku, který měl muž pověšený kolem krku. Rubín ve středu kříže se zaleskl v jeho očích. Nasadil si ho na svůj krk a zastrčil pod prošivanou košili. Cítil chlad žlutého kovu na svých prsou a zrak mu sjel k promodralému prstu, na kterém se skvěl nádherný prsten. Sundat prsten nebylo snadné, protože muž byl nateklý. Prsten strhl část kůže, jak jej muž rval z jeho prstů. Aniž by jej prohlížel, nasadil si jej na svůj prst a podíval se z okna, kde mohutné blesky ozařovaly nedaleký les. Napil se studeného piva a džbán, z kterého pil před chvílí jeho host hodil do žhavých plamenů krbu. Sklo se

roztříštilo a místností se rozezněl zvuk skla narážejícího o kameny. Pivo snažící se uhasit plameny zlověstně zasyčelo, z krbu se začmoudilo, ale oheň plápolal svou silu dál. Muž se naklonil nad mrtvolou a snažil se rozvázat uzel na jeho purpurovém opasku. Když se mu to podařilo, svlékl mrtvého do naha a jeho šat vhodil do plamenů. Nevábná vůně ze spálených šatů se valila místností stejně silně, jako se valila voda po deštěm zalitých polích.

Dnes nemohla být vhodnější doba. Od rána přelo, nebem prolétávaly každou chvíli blesky a silný vítr odháněl od uší jakýkoliv cizí zvuk. Nahá mrtvola se na zemi svíjela v křečovitém výrazu a její drobné tetování na prsou dělalo muži vrásky na jeho vysokém čele. Jestli to tetování někdo uvidí, bude zle. Nikdo nesmí poznat, kdo byl tento muž, který se k němu dnes drze vetřel a začal mu hrozit.